

J.M. KÖHLER

VZTEK V RÁJI

J. M. Köhler

Vztek v ráji

Poznámka autora

Děj této fikce se odehrává v Praze a dalších krajích ČR. I když mnohé budovy a místa skutečně existují, jejich charakter byl přizpůsoben smyšlenému ději. Rovněž všechny jednající postavy jsou dílem autorovy fantazie a jakákoli podobnost s žijícími či zesnulými osobami je čistě náhodná.

Radce... bez které bych neměl křídla.

**Peklo je prázdné, ďáblové jsou mezi námi.
(William Shakespeare)**

Kapitola 1

Lilo nepřetržitě už čtrnáct dní, dusný vlhký vzduch zaplavoval každíčký kousek naší metropole a já se jako ta největší husa pod sluncem pařila v bagančatách až mi ponožky čvachtaly, na sobě kevlarovou vestu, pod kterou stékaly nepříjemné potoky ostře štíplavého potu, na hlavě kšiltovku s vyšívaným znakem policie a náladou někde pod bodem mrazu.

Moje partačka, Romana Hessová, těžce oddychovala vedle mě. Dorazila těsně před začátkem téhle monstrózní akce, k mému úžasu vyfiknutá, jako kdyby se chystala na poslední rande svého života. Její barevně puntíkováná žlutá minisukně a tenké kožené sáčko způsobilo v řadách zásahovky nefalšované zděšení. Jeden vypasenec s pupkem jako zeměkoule nakonec vyhrabal ve voze nějaké hadry, a ona se s nimi pokusila za rohem rozpadající se továrny nalézt přátelství. Záměr jí ale moc nevyšel, vypadala jako panenka zavínutá do hadru na podlahu.

„Náš cíl je tady,“ zahřměl vysoký chlápek s hlavou připomínající koleno, a na přední kapotě nejbližšího vozu přistála mapa zdejšího areálu. „Možná si tady na tu fabriku pamatujete, mládenci.“

Za mládence jsem se zrovna nepovažovala.

„Kdysi tady vyráběli díly do vozů, tramvajů a bůhví čeho ještě,“ pokračoval. „Po revoluci šlo všechno do kytek, a zbyly jenom tyhle barabizny. Co nestačil udolat zub času, rozkradli naši drazí spoluobčané. Takže vážení, v celém prostoru nefunguje elektrina, trčící zbytky drátů ze zdí nepředstavují problém. Rovněž vodárny

přitáhly kohouty, z čehož ovšem plyne, že není funkční ani požární hydrant. Budeme doufat, že ho nebudeme potřebovat, i když ten svinčík uvnitř by určitě potřeboval spláchnout.“

„Ty myslíš, že tam nějaký hydrant býval?“ namítl jeden s černou helmou na hlavě.

„Pochybuju,“ ozvalo se zezadu. „V době, kdy stavěli tenhle komplex, pravděpodobně žádné normy podobného charakteru neexistovaly. Ale mohli ho po válce vybudovat soudruzi, třeba v „Akci Z“, jak se dobrovolně nedobrovolným brigádám říkalo. Fabriku znárodnil pracující lid, nezaplatil ani halíř, tak si alespoň natahal protipožární systém.“

„Tipoval bych,“ zamyslela se černá helma, „že sem poslední revizor hydrantů vkročil před pětadvaceti lety.“

Pár hochů souhlasně pokývalo hlavou, nálada zásahovky šla evidentně nahoru.

Já ale tak trochu nechápala smysl právě probíhajícího divadla. Naším cílem nebylo zlikvidovat teroristickou buňku pomatenců, kteří blaženě usínají v chátrající hale rozpadající se továrny na tuně plastické trhavy, ani bandu vymaštěnců, jejichž nejoddanější přátelé jsou chlast, fet a bouchačka za opaskem. Náš objekt zájmu byl navenek spořádaný muž středního věku, důvodně podezřelý ze závažné trestné činnosti, a bohužel i ohavné vraždy. Po bezesných nocích, které jsem s Romanou trávil na oddělení a kolikrát usínala vsedě za svým stolem, se nám podařilo vlastně čistou náhodou dosáhnout ztotožnění. Žena středního věku, se kterou cestoval městskou hromadnou dopravou, si vzpomněla, že uvedeného muže zahlédla před časem ve foyer známého divadla při družné debatě s jedním populárním hercem. Pověsili jsme na něj sledovačku a on nás za pár dní dovedl k našemu neznámému. Policejní mašinérie se rozjela na plné obrátky a my trpělivě skládali jeden střípek mozaiky

za druhým. Pětatřicetiletý stavař, otec jednoho dítěte, který v nedávné době podal na soud žádost o rozvod, striktně dodržoval svůj každodenní harmonogram. Život nenápadného, který se snadno ztratí v davu, mu evidentně vyhovoval. Jednou týdně ale podnikal výlet do prostoru, kde jsme se právě nacházeli, a my nedokázali zjistit, za jakým účelem. Sledovačka končila u plechového hrazení, dál se z bezpečnostních důvodů neodvážila. I když jsme celý prostor přes den lehce prošmejčili, mimo harampádí a nechutných lidských exkrementů jsme nic nenašli. To byl také hlavní důvod, proč jsme s Romanou požádaly o zajištění. Ani jedna z nás však nečekala, že se zde objeví armáda a organizace zásahu nabude rozměrů přípravy na odpálení jaderné mezikontinentální rakety.

„Berete na vědomí i podzemní prostory?“ ozvala se Romana.

Zhruba tak dvoumetrový pořízek, jeden z těch co tak vehementně pokyvoval hlavou nad stupidní úvahou o hydrantu, se k ní otočil a s úsměvem, který podtrhoval mizernou inteligenci, pronesl: „Tohle je fabrika z první republiky, dámo. Myslíte si, že se tenkrát stavěly podzemní garáže? Tohle není supermarket, křehotinko.“

„Přesně tak,“ přitakal další exot vedle něj, který pro změnu budil dojem, že mu nepatřičně natekla hlava. Pohled na tuhle družinu neohrožených byl děsivý.

Romana začala brunátnět, ale zasáhl velitel, stále opřený oběma rukama o mapu, kterou trpělivě zkrápěl déšť.

„Uklidni se, Křeček!“ Ani se k němu neotočil, zkušenosti zřejmě hrály svou roli. „Podzemní prostory se nacházejí ve třech halách,“ pokračoval, jako by se nic nestalo. „Současný majitel tohoto ghetta nás ubezpečil, že před třemi lety nechal všechny vchody do podúrovňových částí objektů zabezpečit proti vniknutí. Jedná se

o tyhle haly.“ Nad každým jednotlivým nákresem udělal významný kruh ukazovákem.

„Jsou zazděné?“ chtěla jsem vědět. Při naší obhlídce před několika dny jsem se do podrobného zkoumání raději nepouštěla. Mám panickou hrůzu z krys a jiných, podobných zvířátek.

„Bohužel ne,“ pokračoval velitel zády ke mně. „Použili dřevěné fošny. Normálně je na férovku nahulákali do zdi, takže překážka tak pro mrňavého caparta. Pro nás z toho plyne, že jsou fakticky nezabezpečené, a budeme je muset vyčistit.“

Čištění, neboli prohlídka prostor jsem se nehodlala účastnit, určitě mě uspokojí ujištění Křečka a party kolem. Na Romaně jsem zpozorovala podobný postoj.

Velitel se napřímil, sbalil mapu a otočil se směrem ke mně. „Kapitánko Hoffmanová, existuje něco, co jste na naší osobě výtěžila, a o čem bych měl já a můj tým vědět?“

„Předně musím konstatovat,“ začala jsem bojovně, „že jsme nežádaly o přepadové komando, ani o odstřelovače, stojícího na střeše projíždějící tramvaje, kapitáne. Jde nám v lepším případě o pouhý monitoring aktivity našeho podezřelého, v horším případě, když už nebude jiná volba, o jeho zadržení. Dost dobře nechápu, že jsme se tady sešli zrovna v takové sestavě...“

„Dál!“ skočil mi do řeči, jako bych ho nudila a pár obličejů se protáhlo do škodolibého úsměvu.

Připadala jsem si před nimi jako nána, která neumí do pěti počítat. Ale přesně tam mě a Romanu chtěli mít. Jsem přímo alergická na podobné situace. V poslední době nabubřelost některých oddělení policie vyrostla do závratných výšin. Uvnitř sboru vznikly ostrůvky, které si navzájem konkurovaly, každý oplýval chytrostí investigativního zpravodajství komerčních stanic, připustit chybu či omyl znamenalo spáchat dokonalou profesní

sebevraždu. Nedůtklivost a vztahovačnost byly na denním pořádku, jedno oddělení shazovalo druhé a situace došla až tak daleko, že na policejním ředitelství velitelé jednotlivých útvarů přesně věděli, kdy zasedne k obědovému stolu pomyslná konkurence, a striktně se navzájem vyhýbali. Prostě spolupráce, jak se patří.

„Neexistují žádné nové poznatky, které by nebyly uvedeny v důvodové zprávě,“ odsekla jsem. „Pakliže jste se dostali alespoň tak daleko, a přečetli jste si ji, víte přesně to samé, co my.“

„Nemusíte být tak jedovatá, kapitánko.“ Odlepil se od přední kapoty služebního vozu. „Máme společný cíl, ne? Dostat škodnou z ulice. Já za svůj tým ručím. Jen jsem se chtěl ubezpečit, že i vy stojíte za tím svým, nic víc.“

Zhluboka jsem se nadechla, tak, aby můj herecký štěk všichni zaznamenali. „Jsem samozřejmě ráda, že jste taková profesionální parta, ale, jen tak mimochodem, my také nepracujeme u nazdárků. Nicméně bychom s ním potřebovali ještě někdy hovořit. V mrazáku na soudním je nám platný jako mrtvému zimník.“

„Takže si můžeme všechno konečně zrekapitulovat,“ přikývl, sáhl do kožené aktovky a vytáhl naši žádost sešitou sponkou i s přílohami. Podobně zareagoval i zbytek přítomných a najednou měli naši zprávu v ruce všichni. Docela mě zaskočili. Zdálo se, že přípravu doopravdy nepodcenili.

„Standa Kadlec, pěkný hezoun,“ pokýval uznale hlavou Křeček nad podobenkou našeho chlápka. „Vypadá jako podařený hajzlík.“

„Jo,“ přidal se Dvoumetrák. „Ksichtí se, jako by mu stará tak rok nedala.“

„Co kdybychom se spíše věnovali přípravě akce,“ vložila se do debaty Romana, „Filozofovat nad jeho ksichtem můžeme později, ne?“

„Ještě jednou si ho pořádně prohlédněte,“ ozval se velitel zásahu. „Určitě sem nechodí obdivovat architekturu, i když je vystudovaný stavař. S někým se tady bude scházet. A bude to asi důležité, jinak by nevážil cestu přes celou Prahu, ke všemu ještě pravidelně.“ Zvedl zrak a podíval se na mě. „Nejsou v tom drogy?“

„Podle našeho dosavadního zjištění v omamných a psychotropních látkách nejede,“ odpověděla jsem se vší vážností. „Protidrogové se vyjádřilo negativně.“

„Napíchlí jsme snad všechny možné kanály a zdá se, že je čistý jako lilie,“ doplnila Romana. „Tedy alespoň v tomhle směru.“

„Tak proč tady sakra šaškujeme?“ zareagoval Křeček, který již delší dobu Romanu se zájmem pozoroval. Měl takový ten slizácký pohled, který jsem přímo nesnášela.

Nemělo cenu je napínat. Důvodovou zprávu k zásahu jsme zaobalily tak, že skutečně nebylo zřejmé, z čeho našeho muže podezíráme. Umožňoval nám to jeden z předpisů o utajení. Určité akce v policejních řadách musíte do poslední chvíle držet pěkně pod pokličkou. Peníze jsou mocný nástroj, a početná řádka policistů má životní úroveň takovou, že si nemohou zrovna vyskakovat. Eliminujete tím vlastně riziko. Oni všichni věděli, že pocházíme z oddělení, které se téměř výhradně specializovalo na vraždy, a i když bylo právě rozděláno zhruba deset případů, nemohli přesně odhadnout, o který se jedná, nehledě na fakt, že jsme se mohly vrtat v nějakém pomníku, na který v archivu trpělivě usedal prach. „Jde o...“ a udělala jsem krátkou pauzu. Všichni na mě zírali, nikdo ani nedutal. „Jde o dětskou pornografii.“

„Do háje!“ napřímil se Křeček, a naoko teatrálně zatřepal tělem. „To jakože sem chodí prznit malé holčičky?“ Rozmáchl se rukou směrem k halám. „Chcete nám naznačit, že tam najdeme nějakou

nahou nezletilou na smradlavém kanapi a on tam bude křepčit ve spod'árách s kamerou v ruce?“

Atmosféra zhoustla. Pár jedinců nervózně přešlapovalo, Dvoumetrák si otřel pot z čela do pravého rukávu.

„Nemyslíme, že tady ta videa točí,“ snažila jsem se uklidnit nervozitu. Tenhle typ zločinu dokáže i s tak vycvičeným týmem dost zamávat, zvláště když se v něm nachází spořádání otcové od rodin. „Nemáme ani potvrzeno, že vůbec nějaká videa natáčí, ale určité indicie naznačují, že je zapojen do distribuce. Sledovačka na něm visí už pár dní, a zdejší prostředí je zatím jediné hluché místo v našem časovém snímku.“

„Paráda,“ pokýval hlavou Křeček a nakopl prázdnou plechovku od Coca Coly, která odlétla ke zdi. „Takže vítejte na srazu úchyláků.“

„Myslel jsem, že tyhle kšefty jedou dneska po internetu,“ podotkl Dvoumetrák.

„Internet začíná být strašně nebezpečný,“ pronesl klidně velitel.

„Přesně,“ souhlasila jsem. „Podobný typ kriminality je ostře sledován, zálohují se celé servery, monitoring běží prakticky nepřetržitě. Nastává pomalu doba osobního kontaktu a předávání materiálu z ruky do ruky. Trh se postupně adaptuje a některé formy asociálního chování hledají cestu, jak dál.“

„Tak asociální chování?“ konstatoval Dvoumetrák a provokativně se zhoupł v kolenou. „Já bych ho asociálem teda nenazýval. Pro mě je to normální, prachobyčejný...“

„Na tvůj názor se nikdo neptal, Novotný,“ zasáhl opět velitel.

Křečkovi vysvětlení ale pořád nestačilo.

„Co má vaše oddělení společného s dětskou pornografií? Myslel jsem, že děláte vraždy.“

„Některé věci se navzájem nevyklučují, nemyslíte?“ uzavřela jsem debatní kroužek. Více jsem prozrazovat rozhodně nechtěla.

Pár lidem ale mozkové závity překvapivě zafungovaly, a jedním z nich byl samotný velitel.

„Takže ta vražda ve Slivenci. Okay, hoši. Rozdělíme se do pěti skupin. Máme tady čtyři haly, to znamená čtyři skupiny a ta poslední nám bude krýt záda v otevřeném prostoru. Máme pět hodin, náš parazit přichází obvykle kolem osmé. Zaujmemo pozice a počkáme si na něj. Monitorujeme pohyb každé osoby, která do objektu vnikne. Kolem všech přístupových bodů do areálu se budou zhruba od půl osmé motat naši, stačí jim dát echo, a seberou každého, o koho požádáme. Nejsme na manévrech, ani na střelnici, tak si to laskavě každý z vás uvědomí. Od půl osmé všichni povinně aktivují záznamové zařízení a kamery. Vypínají se až po skončení zásahu. Je snad někomu něco nejasného?“

Mručení a váhavé kroucení hlavou. Připadalo mi, že i tohle mají nacvičené.

„Co bude s námi?“ podotkla jsem nesměle.

Velitel udělal krok blíž a dal si ruce v bok.

„Byl bych nejraději, kdybyste zmizely, obě dvě. Může to být nebezpečné, nemáte výcvik. A potom, chovaly byste se jako slon v porcelánu.“

Neměla jsem nejmenších námitek. Představa stráveného podvečera s Křečkem v zádech a tunou páchnoucích odpadků před nosem mi naháněla husí kůži.

„Může mi v tom případě někdo laskavě vysvětlit, proč jsem se musela převlékat do těch smradlavých, hnusných hadrů?“ protestovala Romana. Dala si záležet na opovržlivém tónu.

Naklonil se k ní a s úsměvem zasyčel: „Abyste si v případě akce nenatrhla prádlo!“

Kapitola 2

Jako dočasné útočiště nám posloužila cihlová přízemní stavba notně připomínající vrátnici. Místa po okenních tabulkách vyplnily dřevěné desky, na jedné stěně uvnitř dokonce stále visela nástěnka z dob rozkvětu zdejšího areálu. V pravém horním rohu kdosi přišpendlil podlouhlou černě vyvedenou cedulku „*Vzpomínáme*“ a pod ní umístil parte, pravděpodobně bývalého zaměstnance. Prohlédla jsem si datum posledního rozloučení a trochu se zarazila. Jednalo se o pouhých deset let, vsadila bych se, že od konce fabriky uplynulo minimálně dvacet. Faktem však zůstávalo, že jsem se v těchto končinách zase tak často nevyskytovala, tudíž mě agónie zdejšího místa jaksi minula.

„Musely tady dělat tak dvě tisícovky lidí,“ pronesla odevzdaně Romana, opřená o železnou zárubeň dveří. Hleděla na tu tichou zkázu a se zájmem si prohlížela rozpadající se objekty. „Dokážeš si to představit? Někteří tady strávili třeba čtyřicet let produktivního věku. Každý den, stejné píchačky, stejné místo u soustruhu, stejná kantýna, jedny a ty samý blafy na talíři.“

„Existuje početná skupina obyvatel, kteří na tu dobu velmi rádi vzpomínají,“ upozornila jsem. „A pokud se nemýlím, neustále jich přibývá.“

„Jasně,“ povzdechla. „Například komunisti, ne?“

Pohlédla jsem na ní a chvíli přemýšlela. Nesdílela jsem její názor, ale nechtěla jsem se přít. Každý má právo na vlastní úhel pohledu. Nostalgie a volání po starých pořádcích některé z nás bude

provázet ještě dlouhou dobu, to bylo jasné. Ale obzvlášť starší ročníky rády vzpomínají z naprosto odlišných důvodů, nežli je stranická knížka zabarvená do ruda. Jejich myšlenky míří na dobu, kdy byli zdraví, plni energie a třeba i zamilovaní, kdy se těšili, co jim život ještě přichystal. Raději jsem přehodila řeč na jinou kolej a opatrně se dotázala: „Prosím tě, kam ses dneska vystrojila?“

„Co je ti do toho?“ zareagovala podrážděně. „Seš Matka Tereza, nebo co?“

„Tak promiň,“ pokrčila jsem rameny. „Příště se už ptát nebudu. Ale dovol, abych tě upozornila, žes vypadala dost katastrofálně.“

Hlasitě vzdychla, téměř nezatelně zakroutila hlavou, a pak z ní vypadlo: „Měla jsem schůzku. Stačí?“

Postavila jsem se vedle ní do dveří.

Děšť mírně polevil, v tuhle chvíli lehce mrholilo. Přitom podle předpovědí počasí, které tak zoufale nevycházejí, měly být už dva dny příjemné podzimní teploty.

„Hodláš se dát dohromady s masochistou?“ zajímala jsem se.

Tvář jí opanoval úsměv, ale neotočila se ke mně. Jen zamýšleně pronesla: „Je mu skoro sedmdesát, takový roztomilý dědula. Minule mi říkal, že se mu líbí ženský v minisukních. Víš, prolezla jsem celou skříň, ale našla jenom jedinou.“

Hlava mi informaci moc nebrala. Romana byla úspěšně rozvedená, stejně jako já, oběma nám táhlo na čtyřicítku a obě jsme vidinu fungujícího vztahu s opačným pohlavím doposud nevzdaly. Na rozdíl ode mne, blondýny s konfekční postavou, narostla o pár centimetrů výš a rovněž její mohutnější postava vyžadovala odlišný regál u Marks and Spencera. Nádherné husté hnědé kadeře nosila svázané do ohonu, příjemný, ale přísný obličej dokreslovaly hluboké modré oči a úzké obočí. Pokud jsem si však dobře vzpomínala, nikdy nehovořila o dědečkovi. Žila jsem v domnění, že

žádné prarodiče už nemá, ale mýlit se je lidské. Proč by však toužil, spatřit jí v mini? Musela jsem změnit taktiku.

„Není něco, co bys mi chtěla povědět?“

Sklopila hlavu a sevřela rty. Bylo na ní vidět, jak usilovně přemýšlí, a pak tiše pronesla: „Jsem nemocná, Sáro.“

Od šoku jsem sotva popadla dech. Nečekané sdělení zapůsobilo, jako kdyby mi někdo dal pěstí mezi oči. Zmohla jsem se pouze na vyděšeně znějící: „Cože?“

„Nahmatala jsem si před časem takovou malou bulku,“ téměř šeptala. „Je vzadu,“ naznačila pohybem ruky, „pod lopatkou. Zpočátku jsem si nalhávala, že jde o tukový váček, nebo nějakou takovou prkotinu. Znáš to, uzlina, bůhví, jak tomu u doktora říkají. Ale ona se začala zvětšovat. Dostala jsem strach, parťáčko.“

Krve by se ve mně nedořezal. Tohle se mnou skutečně zamávalo. Stála jsem jako opařená, nohy mi přirostly k podlaze a dokonale zdřevěněly.

„Jak dlouho si s tím chodila, než si šla k lékaři?“

„Nevím, asi půl roku.“

„Proboha,“ vypadlo ze mě.

„Chodím k jednomu roztomilému dědouškovi...“

Začala jsem se lehce třást, jako by na mě přišla zimnice.

„Sakra Romano! Dědu nech stranou, ty potřebuješ nějakého špičkového specialistu! Tohle není žádná legrace. Na ničem nezáleží víc, než na zdraví, ostatní může jít klidně do háje. Ale ty musíš bojovat!“

Otočila se ke mně a pohlédla mi přímo do očí. Cítila jsem z ní sílu i pokoru, téměř jsem ji nepoznávala, naší Romanu, věčně našťvanou, paličatou, pro většinu oddělení naprosto nesnesitelnou.

„Roztomilému dědouškovi,“ pokračovala dál stejnou tóninou, jako by mě nevnímala, „který je ve svém oboru naprostá kapacita. Slib mi něco.“

Mlčela jsem hrůzou.

„Necháš si to pro sebe.“

Nic, nebyla jsem schopna slov. Jen jsem s pootevřenými ústy těžce oddychovala.

„Musíš mi to slíbit,“ zašeptala.

Přikývla jsem zrovna ve chvíli, kdy se rozezvučela vysílačka za mým opaskem. Křaplavý hlas oznámil: „Šestka pro dvojku. Objekt vyrazil ze svého bydliště směrem k vám. Držíme se za ním.“

Cvaknutí a další hlas: „Dvojka pro šestku. Rozumíme. Jsme na pozicích.“

Vysoké pípnutí naznačovalo naléhavý příspěvek. Zdálo se, že v éteru bude pěkně živo.

„Sedma všem. Máme krytý všechny díry?“

Poznala jsem hlas Křečka. Dírami myslel místa, kudy mohou proniknout osoby do areálu.

„Jednička všem. Všechny díry krytý.“

„Sedma všem. Tak kde se tady vzali ti parchanti? Pět osob severně od haly číslo jedna.“

Odpověď nepřišla okamžitě, připadalo mi, že druhá strana usilovně debatuje uvnitř velitelského vozu nad vzniklou situací. Po chvíli váhavý hlas nejistě oznámil: „Jednička všem. Všechny díry stoprocentně krytý.“

„Sedma všem.“ Křeček začínal být nervní, dokázala jsem si představit, jak se potil vzteky. „Já sice vím, že čtrnáct dní lije jako z konve, ale nechcete mi ksakru nabulíkovat, že vyrostli jako houby po dešti, že ne?“

„Jednička všem. Opakuji: všechny díry krytý. Tam nemůžou být žádné osoby.“

„Sedma všem. V tom případě končím a odcházím do cvokárny. Mám totiž vidiny.“

„Máš někde mapu toho areálu?“ zeptala se Romana.

Rychle jsem prohrábla příruční aktovku, kterou jsem po našem příchodu položila na podlahu, a vytáhla několikrát přeložený obrovský nákres všech budov. Rozložila jsem ho nedaleko dveří. Obě jsme poklekly na papír a začaly hledat halu číslo jedna, ale hlavně část severně od ní.

„Co je tohle?“ dotkla se nehtem jednoho místa. Bylo tam pár čar, navzájem přeškrtaných.

„Nevím.“ Přemýšlela jsem, ale nic mi podobné klikyháky nepřipomínaly. „Nejsem projektantka, asi nějaký symbol, nebo co.“

„Koukej,“ posunovala prst dál po nákrese. „Vedou od toho dvě symetrické čáry, a jdou kolem haly jedna...“ začala ustupovat po kolenou ke kraji, „...až,“ a zarazila se. „Do háje, vždyť vedou až sem k nám. Musíme je mít přímo před očima.“

Obě jsme vkleče hleděly otevřenými dveřmi ven a snažily se něčeho chytit. Něčeho, co by symbolizovalo naše čáry.

„Nic nevidím,“ utrousila Romana. „Co když hledáme kanál, který je v zemi.“

„Ty osoby přece nevystoupily z kanálu,“ nesouhlasila jsem. A pak jsem se zarazila a ukázala přímo před sebe. Zhruba dvě stě metrů od nás ze země trčela v nepřírozeném úhlu nakloněná značka upozorňující na nechráněný železniční přejezd.

Pousmála se.

„Jasně, stará železniční vlečka. Dostali se sem po kolejích. Musí tam být vzadu nějaká brána, na kterou naši zapomněli.“

Okamžitě jsme byly na nohou.

Romana vytáhla vysílačku a stiskla komunikační tlačítko.

„Záloha všem, opakují, záloha všem. Na mapě je zakresleno něco, co vypadá jako stará železniční vlečka. Tam vzadu musí existovat nějaká brána. Máme jí pokrytou?“

„Jednička všem, a zvláště záloze,“ zapraskalo v černém přístroji. „Komunikační kanál je určen pouze pro nejnnutnější případy. Opakují: nejnnutnější případy. A žádná brána s železniční vlečkou tady není.“

Pohlédly jsme nevěřícně na sebe, Romanu ta odpověď evidentně rozladila. Vztekle zmáčkla knoflík a zakřičela: „A jak se sem asi dostávaly vlaky, když jsou tady železniční koleje? Myslíš si, že sem létaly vzduchem?“

„Záloho,“ ozvalo se téměř okamžitě. „Neblokujte komunikační kanál. Vaší námitku necháme prověřit.“

„Kdy?“

Bez odezvy. Do hry se ale vrátil Křeček.

„Sedma všem. Moje vidiny právě zalezly do haly jedna. Osmo, už bys je měl vidět.“

Na displeji vysílačky se objevila číslice osm a přístroj dvakrát rychle zapípal. Znamení, že osmička nemůže bezpečně komunikovat.

„Navrhuju zmizet,“ řekla Romana a dala si vzdorovitě ruce v bok. „Tahle parta je schopná se navzájem postřílet.“

„Myslíš bránu pro vlečku?“ chtěla jsem se ujistit.

Přikývla.

„Musely bychom projít původní administrativní budovou a poté kolem zdi. Nebudeme mít krytí.“

„Budeme se krýt vzájemně,“ navrhla.

Napojila jsem externí miniaturní sluchátko na komunikátor a zastrčila ho do pravého ucha. V prostoru jsme se musely pohybovat

jako myšky, nebylo myslitelné, aby začala hulákat jednička na celé okolí. Pro jistotu jsem zkontrolovala svou zbraň, i když jsem ji k smrti nesnášela. Když jsem byla připravená, Romana zdvihla palec pravé ruky. Půjde tedy první, a já za ní.

Vyrazily jsme.